

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **N. P.**
státní příslušnost Kosovská republika
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, č. j. MV-103087-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-2787-26/TP-2017. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm.

g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek.

2. Správní orgán I. stupně žádost zamítl na základě výsledků žalobce a jeho manželky P. P. (zachycených v protokolech ze dne 17. 8. 2015, č. j. OAM-5057-13/TP-2015 a č. j. OAM-9939-24/DP/2015), ze kterých vyplynulo, že žalobce měl od roku 2010 do roku 2015 zprostředkovávat prodej automobilů z Belgie do České republiky pro autosalon Autolami, jehož vlastníky jsou synovci žalobce. Uvedené nevykonával ani jako zaměstnanec, ani na základě živnostenského oprávnění, přičemž za zprostředkování prodeje obdržel provizi 10 % z ceny každého automobilu. Tento příjem měl zpravidla jednou týdně, neodváděl z něj žádnou daň a ani nevedl účetnictví. Správní orgán I. stupně dovodil, že danou činnost žalobce vykonával v rozporu s právními předpisy. Ve své podstatě se totiž jednalo o zprostředkování koupě a prodeje, tj. o volnou živnost, na kterou žalobce neměl živnostenské oprávnění. Mohl se tak dopustit přestupku podle zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), případně by dané jednání mohlo též naplnit skutkovou podstatu trestného činu neoprávněného podnikání dle § 251 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že žalobce je daňovým rezidentem České republiky, a tudíž je povinen své celosvětové příjmy danit v České republice [§ 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“)]. V této souvislosti poukázal také na trestný čin krácení daně a jiné podobné platby podle § 240 trestního zákoníku. Zároveň připomněl, že v případě žalobce nešlo o prvé narušení veřejného pořádku, když žalobce byl v letech 1996, 1998 a 1999 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, byť tato odsouzení byla zhlazena. Správní orgán I. stupně pak rovněž s odkazem na rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 17/2016 - 28, uzavřel, že se žalobce svým jednáním dopustil narušení veřejného pořádku.
3. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 10. 2017, č. j. MV-103087-4/SO-2017, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra potvrdila, kdy se s výše uvedenými závěry plně ztotožnila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že i kdyby při práci pro autosalon Autolami porušoval belgické či české právní předpisy, nebylo by to důvodem pro závěr, že hrozí aktuální nebezpečí, že by při dalším pobytu mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle žalobce bylo nutné jeho žádost posuzovat dle čl. 7 odst. 3 Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice 2003/109/ES“), který stanoví, že členský stát je povinen přiznat státnímu příslušníkovi třetí země právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta,

pokud jeho osoba nepředstavuje ohrožení ve smyslu čl. 6. Z formulace uvedeného ustanovení je dle žalobce zřejmé, že toto ohrožení musí existovat do budoucna. Tedy ve smyslu Směrnice 2003/109/ES nepostačuje, že cizinec spáchal protiprávní jednání, ale toto jednání musí dosahovat výrazné intenzity a současně zde musí být dána důvodná obava, že se dopustí dalšího protiprávního jednání a ohrozí veřejný pořádek v budoucnu. Žalobce tak byl přesvědčen, že ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, podle něhož stačí k zamítnutí žádosti závažné narušení veřejného pořádku v minulosti, je v rozporu se Směrnicí 2003/109/ES.

5. Dále žalobce uvedl, že po celou dobu pěti let, kdy pracoval pro uvedený autosalon, byl v dobré víře, že za něj platby daně odvádí zaměstnavatel, jakožto plátce daně, a tedy správním orgánem I. stupně naznačovaný trestný čin nemohl být žalobcem spáchán pro absenci subjektivní stránky trestného činu. Žalobce doplnil, že již dva roky je navíc zaměstnán na území České republiky, žádného protiprávního jednání se nedopustil a nedopouští, naopak vede řádný život. O aktuálnosti a důvodnosti ohrožení veřejného pořádku z jeho strany nelze proto v žádném případě hovořit. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření stručně shrnula dosavadní průběh řízení a ztotožnila se se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a v podrobnostech odkázala na spisový materiál. Dle žalované žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaná navrhla, aby krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná vyslovili s takovým postupem souhlas, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
8. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Spornou právní otázkou je v nyní posuzovaném případě výklad neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a jeho aplikace v řízení o žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu, kdy žalobce v podané žalobě namítal, že ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců neodpovídá požadavkům směrnice 2003/109/ES. Dle žalobce nepostačuje, že cizinec spáchal protiprávní jednání, ale toto jednání musí dosahovat výrazné intenzity a současně zde musí být důvodná obava, že se dopustí dalšího protiprávního jednání a ohrozí veřejný pořádek v budoucnu.
10. Právní otázkou týkající se užití a výkladu pojmu veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců se již ve své rozhodovací činnosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS (všechna dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) na jedné straně vyslovil, že veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu; na druhé straně je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, respektive „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Rozšířený senát se tak nedomníval, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. V této souvislosti vyslovil, že při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.
11. V dalším se pak již rozšířený senát ve výše citovaném rozhodnutí zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku trvalého pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem od institutu správního vyhoštění významně odlišuje.
12. Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci posuzované rozšířeným senátem, jakož i ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, jež bylo aplikováno v nyní souzené věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezujících právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco správní vyhoštění představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamena, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak žalobce činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statusu cizince

pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení

a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se přitom v obou případech liší natolik, že při výkladu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců nelze

bez dalšího aplikovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona.

13. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v souvislosti s ustanovením § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, které odpovídá ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném pro nyní projednávanou věc, již v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34 (srovnej odst. /13/ odůvodnění), „*je na místě nejprve přistoupit k autonomnímu výkladu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to v intencích naznačených právě rozšířeným senátem, tj. zejména na základě smyslu a účelu uvedeného ustanovení, okolností jeho vzniku a původu; teprve poté lze uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců aplikovat ve vztahu k individuálním okolnostem nyní projednávané věci (obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 9 As 58/2010 - 119)*“.
14. Dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zamítne žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V důvodové zprávě k zákonu č. 161/2006 Sb., jímž byla komplexně změněna úprava trvalého pobytu, je uvedeno, že novelizace byla provedena v návaznosti na Směrnici 2003/109/ES (sněmovní tisk č. 1107, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, volební období 2002 - 2006, dostupné na www.psp.cz). Z toho plyne, že § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat eurokonformně v návaznosti na čl. 6 odst. 1 této směrnice, dle kterého mohou členské státy zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od takové osoby brozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu.
15. S ohledem na výše citovaný čl. 6 odst. 1 Směrnice 2003/109/ES nelze přisvědčit žalobci, pokud v podané žalobě namítal, že ohrožení veřejného pořádku musí existovat vždy pouze do budoucna. Z formulace předmětného ustanovení naopak vyplývají celkem tři situace, za kterých je možné zamítnout přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, o

čemž mj. svědčí užití spojky „nebo“ v textu daného ustanovení. Jedná se konkrétně o protiprávní jednání proti veřejnému pořádku; protiprávní jednání proti veřejné bezpečnosti; a nebezpečí, které od takové osoby hrozí. Je přitom zřejmé, že první dvě jmenované možnosti směřují do minulosti, tedy na jednání, jichž se státní příslušník třetích zemí již dopustil. Toliko třetí situace předvídá nebezpečí hrozící v budoucnosti. Ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona

o pobytu cizinců je tak zcela v souladu se Směrnicí 2003/109/ES, a uvedenou žalobní námitku proto nelze shledat důvodnou.

16. Krajský soud zároveň na tomto místě uvádí, že již o jiné žádosti žalobce o trvalý pobyt (ze dne 1. 4. 2015) dříve rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 17/2016 - 28, kdy zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2015, č. j. MV-165413-4/SO-2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 10. 2015, č. j. OAM-5057-23/TP-2015, MV-53010-15/OAM-2015, kterým byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
17. V uvedeném případě, stejně jako v nyní souzené věci, přitom správní orgány vycházely z totožných skutkových zjištění. Především z výpovědí žalobce a jeho manželky (zachycených v protokolech ze dne 17. 8. 2015, č. j. OAM-5057-13/TP-2015 a č. j. OAM-9939-24/DP/2015), kdy správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce po dobu pěti let před datem 1. 3. 2015 provozoval soustavou výdělečnou zprostředkovatelskou činnost pro autosalon Autolami v Bruselu tím, že pro české a chorvatské občany zprostředkovával koupi a prodej vozidel a vozidla do České republiky přivážel z Belgie za provizi 10 % z ceny automobilu. Žalobce nebyl zaměstnancem uvedeného autosalonu, ani jakékoli jiné firmy, nedisponoval živnostenským oprávněním a ani nebyl podnikatelem v obchodní společnosti či družstvu, ani statutárním orgánem. Ze své výdělečné činnosti neplatil žádnou daň, ani neodváděl jiné povinné platby státu. Z opisu z evidence Rejstříku trestů dále správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce byl Městským soudem Brno v letech 1996, 1998 a 1999 odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně, přičemž v letech 1996 a 1998 byl odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť se zdržoval na území České republiky, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění, nebo mu byl pobyt na území republiky zakázán; a v roce 1999 byl odsouzen za trestný čin výtržnictví a nedovolené ozbrojování. Tyto trestné činy byly již zahlazeny a výpis žalobce z evidence Rejstříku trestů byl bez záznamu.
18. Ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 17/2016 přitom zdejší soud posuzoval žádost žalobce z pohledu ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dle něhož ministerstvo zamítne žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jestliže je důvodné nebezpečí, že by

cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Uvedené ustanovení je zaměřeno do budoucnosti. Proto v dané věci bylo rozhodující, zda z jednání žalobce bylo možno dovodit potenciální narušení veřejného pořádku závažným způsobem v budoucnu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srovnej rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34) přitom krajský soud dospěl k závěru, že opakované porušování veřejnoprávních předpisů ze strany žalobce ve svém úhrnu svědčilo neúctě žalobce k právnímu řádu České republiky, kterou v době rozhodování správních orgánů nebylo možno vyloučit ani do budoucna. A to rovněž s přihlédnutím k tomu, že povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě je žalobce oprávněn na území České republiky pobývat. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ pobytový titul, jehož cizinec může na území České republiky dosáhnout a který v zásadě vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva.

19. Krajský soud dále připomíná, že v nyní posuzované věci byla žádost žalobce zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který je zaměřen do minulosti („*cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek*“), aniž by bylo třeba z tohoto jednání dovozovat jakékoliv předpoklady ve vztahu k budoucímu jednání žalobce [opačně viz výše § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Není tedy rozhodující, zda z jednání žalobce lze dovozovat, že v budoucnosti závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Naproti tomu je nezbytné, aby jednání žalobce bylo možné hodnotit jako vskutku závažné narušení veřejného pořádku. Obdobně je formulován i § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož výkladem se zabýval rozšířený senát v již výše citovaném rozhodnutí, a ve vztahu k němuž formuloval požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku. V daném případě přitom není důvodu, proč takto vyslovené požadavky přiměřeně nevztáhnout také na § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ovšem s tím rozdílem, že především aktuálnost a dostatečnou závažnost narušení veřejného pořádku je třeba pro účely trvalého pobytu vykládat odlišně, v odlišné intenzitě, než v případě správního vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34).
20. Namítal-li tedy žalobce, že i kdyby jeho pětiletá práce byla neoprávněným podnikáním či nelegálním zaměstnáním, nebylo by to dostatečné pro závěr správních orgánů o tom, že se jedná o závažné narušení veřejného pořádku, krajský soud již ve svém předchozím rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 17/2016 - 28, v tomto ohledu na základě shodných skutkových okolností dospěl k závěru, že žalobce se porušování právního řádu České republiky závažným způsobem dopouštěl.

21. Z obsahu správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že žalobce je od 10. 9. 2008 držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a z jeho výpovědi ze dne 17. 8. 2015 i z otisků přechodových razítek v jeho cestovním dokladu je zřejmé, že se na území České republiky trvale zdržuje. Žalobce je tedy ve smyslu § 2 zákona o daních z příjmů považován za daňového rezidenta a jako takový má dle § 2 odst. 2 tohoto zákona daňovou povinnost vztahující se na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, tak i na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí. Činnost žalobce, jak ji sám popsal ve své výpovědi ze dne 17. 8. 2015, spočívala ve zprostředkování koupě a prodeje automobilů. Ve smyslu živnostenského zákona se tedy jednalo o tzv. živnost volnou, pro kterou je nutné dle uvedeného zákona získat patřičné oprávnění, přičemž příjmy z této činnosti jsou předmětem daně z příjmu fyzických osob dle zákona o dani z příjmu.
22. Žalobce tak byl jako daňový rezident dle českých daňových předpisů povinen podrobit dosahované příjmy (tj. i příjmy ze zdrojů v zahraničí – zde z autosalonu se sídlem v Bruselu) zdanění, a pokud tak nečinil, dopouštěl se závažného porušování právních předpisů i veřejného pořádku. To přitom nejen s přihlédnutím k délce časového období, po které se žalobce tohoto jednání dopouštěl (v délce 5 let), ale též s ohledem na možný rozsah této činnosti, kdy z výpovědi žalobce učiněné před správním orgánem prvního stupně do protokolu (viz výše) v této souvislosti vyplynulo, že provizi za zprostředkovaný prodej automobilů ve výši 10 % z ceny získával žalobce zpravidla jednou týdně.
23. Není rovněž bez významu, a správní orgány na tuto skutečnost též správně v odůvodnění rozhodnutí poukázaly, že krácení daně, poplatku a podobné povinné platby je dle ustanovení § 240 trestního zákoníku také trestným činem. Rovněž ustanovení § 61 odst. 3 živnostenského zákona upravuje skutkovou podstatu přestupku provozování činnosti, která je živností volnou, bez příslušného živnostenské oprávnění; a podle § 251 trestního zákoníku se trestného činu neoprávněného podnikání dopustí ten, kdo neoprávněně ve větším rozsahu poskytuje služby nebo provozuje výrobní, obchodní nebo jiné podnikání.
24. Jestliže nyní žalobce tvrdí, že byl v době víře v to, že za něj platby daně odvádí autosalon Autolami (jakožto jeho zaměstnavatel), je toto tvrzení v rozporu s předchozí výpovědí samotného žalobce i jeho manželky, kteří oba uvedli, že se v daném případě nejednalo o zaměstnání. Žalobce při výslechu dne 17. 8. 2015 uvedl, že zprostředkoval prodej automobilů pro autosalon Aautolami, přičemž sháněl klienty – Čechy a Chorvaty. Na každé auto dostal provizi, přičemž auta vozil z Belgie do České republiky. Na dotaz úřední osoby, zda to bylo zaměstnání, odpověděl: „*ne, to mi brácha tak pomáhal*“. Na tuto činnost neměl živnostenské oprávnění, nevedl žádné účetnictví a na otázku, zda tyto příjmy danil, uvedl: „*a jak?*“. P. P. při výslechu dne 17. 8. 2015 potvrdila, že žalobce přes bratra v Belgii kupoval a prodával auta – domlouval prodej do ČR. Uvedla také, že nešlo o zaměstnání (viz protokoly ze dne 17. 8. 2015, č. j. OAM-5057-13/TP-2015 a č. j. OAM-9939-24/DP/2015). Ve svých odpovědích přitom jistě oba vycházeli z běžného významu pojmu zaměstnání, který je mu obecně přikládán, tzn. že zaměstnáním se zpravidla rozumí výkon závislé práce zaměstnance pro zaměstnavatele. Žalobce navíc předmětné tvrzení vznesl až nyní v podané žalobě,

aniž by jej podložil jediným důkazem. Jeho tvrzení lze proto ve světle výše uvedeného považovat za účelové.

25. Správní orgány pak ve své rozhodovací činnosti přihlédly rovněž ke skutečnostem plynoucím z opisu z evidence Rejstříku trestů, dle kterého byl žalobce Městským soudem Brno v letech 1996, 1998 a 1999 odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně, přičemž v letech 1996 a 1998 byl odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť se zdržoval na území České republiky, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění, nebo mu byl pobyt na území republiky zakázán; a v roce 1999 byl odsouzen za trestný čin výtržnictví a nedovolené ozbrojování. Tyto trestné činy sice byly již zahlazeny, a výpis žalobce z evidence Rejstříku trestů tak byl v době rozhodování správních orgánů bez záznamu, přesto tato skutečnost nebránila hodnocení tohoto jednání pro účely řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, odstavec /20/ odůvodnění). Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin nestal, pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.
26. Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že je již dva roky zaměstnán na území České republiky a žádného protiprávního jednání se nedopouští, k uvedenému krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalobce podal svou žádost dne 22. 2. 2017, správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 19. 6. 2017 a žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí dne 20. 10. 2017. Z dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území doloženého k předchozí žádosti (ze dne 1. 4. 2015) vyplynulo, že žalobce uzavřel dne 27. 2. 2015 pracovní smlouvu se společností SWISSPUTZ s.r.o., přičemž jeho nástup do zaměstnání byl sjednán dnem 1. 3. 2015. Žalobce ve své výpovědi před správním orgánem I. stupně dne 17. 8. 2015 uvedl, že v době před nástupem do tohoto zaměstnání zprostředkoval prodej automobilů z Belgie a této činnosti se věnoval od roku 2010. Je tedy zřejmé, že žalobce se dané výdělečné činnosti věnoval po dobu pěti let (v letech 2010 až 2015). V době rozhodování správního orgánu I. stupně a žalované tak uplynulo od spáchání trestného činu přibližně dva a půl roku. Přitom se nejednalo o jednorázový exces, ale o činnost, kterou žalobce vykonával dlouhodobě (po dobu pěti let). Časový odstup mezi předmětnou činností žalobce a okamžikem, k němuž žalovaná rozhodovala o žádosti žalobce, tak nebyl dostatečný na to, aby bylo možné „slevit“ z hodnocení jednání žalobce jakožto závažného narušení veřejného pořádku. Neuplynula dostatečně dlouhá doba, která by s ohledem na běh času oslabila intenzitu shledaného protiprávního jednání žalobce natolik, že by ztratila na významu. Je třeba si uvědomit, jak již bylo vícekrát zdůrazněno výše, že povolení k trvalému pobytu je „nejvyšším“ pobytovým titulem, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy (k tomu opětovně srovnej již výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34).

27. Shora uvedené skutečnosti (výkon podnikatelské činnosti bez živnostenského oprávnění, resp. neodvádění daní z příjmů po dobu 5 let) jsou podle soudu rovněž v kontextu jeho předchozí rozhodovací činnosti (rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 17/2016 - 28) dostatečné pro závěr, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo v odůvodnění tohoto rozhodnutí několikrát uvedeno, je nutné zohlednit to, že povolení k trvalému pobytu na území České republiky je nejvyšší formou pobytového oprávnění, které může cizinec na území České republiky získat. Veškeré shora uvedené žalobní námitky proto krajský soud posoudil jako nedůvodné.
28. Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud doplňuje, že nyní souzený případ je třeba odlišit od věci, v níž žalobce dosáhl úspěchu a o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 4. 2019, č. j. 30 A 75/2017 - 33, kdy zrušil rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-187179-4/SO-2015, která na základě totožných skutkových zjištění popsanych výše v tomto rozhodnutí potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, a to podle § 44a odst. 4, ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d), zákona o pobytu cizinců. V odkazovaném rozhodnutí krajský soud uzavřel, že správní orgány v této věci dostatečně nezohlednily specifičnost řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, v němž je kladen velký důraz na udržení rodinných vazeb. V takovém typu řízení jsou požadavky na intenzitu narušení veřejného pořádku velmi vysoké. Závažné narušení veřejného pořádku může spočívat jen v ohrožení skutečně těch nejzákladnějších zájmů společnosti. V předmětném případě jednání žalobce nebylo možné považovat za nejzávažnější trestnou činnost ve smyslu směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, tedy za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. května 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu